

Arrest

nr. 262 272 van 14 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen :
X – X – X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en A. ERNOUX
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaten D. ANDRIEN en A. ERNOUX verschijnt en die tevens de overige verzoekende partijen vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, de heer B. S., en verzoekster, mevrouw S. A., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 11 februari 2021 waarbij de verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. Verzoekers maken, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

4.1. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar hun verklaringen waarbij zij de gebeurtenissen op straat uiteenzetten, de weigering van verzoekers werkgevers om hem te betalen en de problemen die de kinderen op school ondervonden vanwege hun etnische afkomst.

Waar verzoekers hun betoog hernemen betreffende de discriminatie die zij ondervinden in Kosovo, wijst de Raad erop dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoekers doen een poging tot concretisering door op summiere wijze hun verklaringen te herhalen, verder verwijzen en citeren zij uit algemene informatie wat zij relevant achten en zij halen in het bijzonder de toegang tot werkgelegenheid, school en gezondheidszorg aan.

Verzoekers geven echter geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissingen. Zij formuleren hun betoog zeer algemeen en komen voor het overige niet verder dan te verwijzen naar algemene (als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde) informatie, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in hun persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Loutere verwijzingen naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal oordeelt dan ook op goede gronden dat betreffende de vrees bij een terugkeer naar Kosovo verdere problemen te kennen met de etnische Albanezen die verzoeker reeds eerder bedreigd en aangevallen hebben, moet vastgesteld worden dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in het geval van dergelijke problemen na een eventuele terugkeer naar Kosovo geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en de bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

De commissaris-generaal stelt onder meer vast: "U en uw partner gaven beiden te kennen in het verleden onafdoende geholpen te zijn geweest door de politie in Kosovo (CGVS, p. 7 en CGVS partner p. 5). Er kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden aan jullie verklaringen omtrent het melden van uw problemen bij de politie, waardoor bovendien ook de geloofwaardigheid van de beweerde problemen op de helling komt te staan. U verklaarde dat u slechts één keer naar de politie bent gegaan. Dit was in 2008/2009 naar aanleiding van een aanval door Albanezen. Verder heeft u nooit bij de politie melding gemaakt van uw problemen, ook niet toen werkgevers u weigerden te betalen (CGVS, p. 7, p. 8). Uw partner daarentegen beweerde dat u 2 à

3 keer de politie op hoogte heeft gebracht van uw problemen met Albanezen, ook toen werkgevers u weigerden te betalen (CGVS, p. 5, p. 6). Uw partner slaagde er ook niet in deze pogingen in de tijd te situeren. Haar verweer niet geschoold te zijn waardoor ze geen exacte data kan geven kan niet weerhouden worden als verklaring om zelfs niet in staat te zijn aan te geven of deze meldingen eerder een paar dagen of een paar jaar voor jullie vertrek uit Kosovo waren (CGVS partner, p. 5).

(...)

U kaart verder aan dat uw kinderen op school geslagen en beledigd werden door enkele kinderen en dat twee verschillende werkgevers u niet wilden betalen voor het door u geleverde werk (CGVS, p. 5, p. 8). U overwoog geen andere school voor uw kinderen omdat het overal hetzelfde zou zijn. U bracht de politie niet op de hoogte van het feit dat uw kinderen op school werden geslagen en dat werkgevers u niet betaalden omdat u reeds eerder een negatieve ervaring had gekend met de politie toen die u in 2008/2009 uitlachte (CGVS, p. 5-6, p. 8). Wat betreft de problemen met de werkgevers dient allereerst verwezen te worden naar eerder vermelde tegenstrijdige verklaringen van u en uw partner. Verder dient gewezen te worden op de gewijzigde situatie in Kosovo. (...)" (eigen onderlijning).

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers bezwaarlijk kunnen voorhouden dat de beweerde gebeurtenissen door het Commissariaat-generaal niet in twijfel worden getrokken, stelt de Raad vast dat verzoekers niet kunnen overtuigen door te beweren dat verzoeker reeds heeft geprobeerd om een klacht in te dienen naar aanleiding van de mishandelingen waarvan hij het slachtoffer is geworden, dat hij zelf door de politie is vervolgd en te verwijzen naar algemene informatie. Verzoekers kunnen zich niet verschuilen achter hun afgelegde verklaringen, waarbij zij voorbijgaan aan de concrete vaststellingen hierover, noch achter algemene verwijzingen. Zij nemen de beschermingsmogelijkheden in Kosovo op de korrel. Het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust echter hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de autoriteiten in Kosovo te (trachten te) bekomen voor de door hen aangehaalde problemen. Verzoekers

maken aldus geenszins aannemelijk in Kosovo alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten in Kosovo geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen onder meer betreffende de tegenstrijdige verklaringen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hen verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad beklemtoont dat de verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, opnieuw geheel in gebreke. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Kortom, uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar hun eerder afgelegde verklaringen, doch er niet in slagen onder meer de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen te verhelderen, laat staan afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen. Verder kunnen verzoekers niet overtuigen met de citaten uit algemene informatie, noch met algemene kritieken zoals dat de notie van vluchteling zou zijn miskend of dat telkens de meest nadelige interpretatie zou zijn weerhouden. Verzoekers slagen er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissingen die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissingen stelt de Raad vast dat verzoekers deze ongemoeid laten waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4.2. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juni 2021, verwijzen verzoekende partijen naar hun aanvullende nota en het psychologisch attest voor verzoekster. Zij lichten toe dat verzoeker een ongeval heeft gehad en niet kan meekomen. Zij benadrukken dat zij niet terug kunnen keren naar Kosovo omdat zij Roma zijn en veel problemen kennen met Albanezen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en valabele elementen bijbrengen die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Immers, waar de verzoekende partijen benadrukken dat zij niet kunnen terugkeren naar Kosovo omdat zij Roma zijn en veel problemen kennen met Albanezen, gaan zij voorbij aan de grond in voormelde beschikking waarbij wordt vastgesteld dat wat de door hen aangehaalde problemen betreft, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbreekt:

“Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers bezwaarlijk kunnen voorhouden dat de beweerde gebeurtenissen door het Commissariaat-generaal niet in twijfel worden getrokken, stelt de Raad vast dat verzoekers niet kunnen overtuigen door te beweren dat verzoeker reeds heeft geprobeerd om een klacht in te dienen naar aanleiding van de mishandelingen waarvan hij het slachtoffer is geworden, dat hij zelf door de politie is vervolgd en te verwijzen naar algemene informatie. Verzoekers kunnen zich niet verschuilen achter hun afgelegde verklaringen, waarbij zij voorbijgaan aan de concrete vaststellingen hierover, noch achter algemene verwijzingen. Zij nemen de beschermingsmogelijkheden in Kosovo op de korrel. Het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust echter hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de autoriteiten in Kosovo te (trachten te) bekomen voor de door hen aangehaalde problemen. Verzoekers maken aldus geenszins aannemelijk in Kosovo alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten in Kosovo geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen onder meer betreffende de tegenstrijdige verklaringen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hen verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad beklemtoont dat de verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, opnieuw geheel in gebreke. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. Het ter zitting per aanvullende nota neergelegde document, met name een psychologisch attest van 10 september 2021 met betrekking tot verzoekster, is geenszins van aard voorgaande en de overige in de beschikking van 9 juni 2021 en de bestreden beslissingen gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Er wordt namelijk slechts in geattesteerd dat verzoekster angstige en depressieve stoornissen/kenmerken vertoont, met o.a. slaapproblemen en een verlies van energie als gevolg, en dat een regelmatige psychologische opvolging wordt voorzien, doch niets meer dan dat. Het stuk is dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan

hetgeen eerder werd vastgesteld met betrekking tot de verklaarde nood aan internationale bescherming van verzoekende partijen, zoals o.a. hogervermelde vaststelling dat zij geenszins aantonen dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS